

Ο ΑΜΒΩΝ ΤΗΣ ΣΙΝΤΙΚΗΣ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΙΣ ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΣΙΔΗΡΟΚΑΣΤΡΟΥ

ΕΤΟΣ Κ' ★ ΣΙΔΗΡΟΚΑΣΤΡΟΝ – ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ 1989 ★ Ἀριθμ. 75

ΕΠΕΣΕΝ Η ΔΡΥΣ

Τὴν 15ην Νοεμβρίου παρελθόντος ἔτους ἄφησε τὴν τελευταίαν πνοήν του εἰς τὸ Θεραπευτήριον «Ἱατρικὸν Κέντρον» Ἀθηνῶν, εἰς τὸ ὁποῖον ἐσχάτως ἐνοσηλεύετο ὁ πρ. Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος ἀείμνηστος Κυρὸς Ἱερώνυμος Κοτσώνης.

Ἐγεννήθη τὸ 1905 εἰς τὰ Ὑστέρνια τῆς Τήνου. Ἀριστοῦχος εἰς ὅλας τὰς βαθμίδας τῆς Ἐκπαιδεύσεως, Στοιχειώδους, Μέσης καὶ Ἀνωτάτης. Ἀπεφοίτησεν ἐκ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν τὸ ἔτος 1928. Τό δέ 1934 μετέβη εἰς τὸ Ἐξωτερικόν πρὸς εὐρυτέρας σπουδὰς εἰς Γερμανίαν καὶ ὀλίγον χρονικὸν διάστημα εἰς Ἀγγλίαν.

Ὑπηρέτησεν ὡς ἐφημέριος εἰς τὸ Θεραπευτήριον «Εὐαγγελισμός». Ἀπὸ τὸ 1949 μέχρι τὸ 1967 διετέλεσεν ὡς πρωθιερεὺς τῶν Βασιλικῶν Ἀνακτόρων, ὡς γραμματεὺς τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καὶ εἰς πολλοὺς ἄλλους τομεῖς τοὺς ὁποίους ἀνε-

θεσεν εἰς αὐτόν ἡ Ἐκκλησία. Πρόνοια στρατευμένων, ἀνοικοδόμησιν καταστραφέντων Ναῶν, δέμα ἐπαναπατριsmοῦ, συσσίτια διὰ τοὺς ἀπόρους κατὰ τὰ χρόνια τῆς κατοχῆς κ.ἄ. Δι' ἓνα χρονικόν διάστημα διετέλεσε καί Διευθυντής τῶν περιοδικῶν Ἐκκλησία καί Θεολογία.

Τόν Σεπτέμβριον τοῦ 1959 ἐξελέγη τακτικός καθηγητής τοῦ Κανονικοῦ Δικαίου καί τῆς Ποιμαντικῆς εἰς τὴν Θεολογικὴν Σχολὴν τοῦ Ἀριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσ/νίκης.

Εἰς τὰς 13 Μαΐου τοῦ 1967 ἐξελέγη Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος ὑπὸ τῆς Ἀριστίνδην Ἱερᾶς Συνόδου.

Τόσον ὡς διάκονος καί πρεσβύτερος, ὅσον καί ὡς Ἀρχιεπίσκοπος, ἔδειξεν ἀσυνήθη δραστηριότητα. Εἰργάζετο νυχθημερόν καί ἐσκέπτετο πῶς νά βοηθήσῃ τὴν Ἐκκλησίαν κυρίως ἀπὸ ἀπόψεως πνευματικῆς, ἀλλὰ καί οἰκονομικῆς.

Διακαῆς πόθος του ἦτο νά ἀξιοποιήσῃ τὴν Ἐκκλησιαστικὴν καί Μοναστηριακὴν περιουσίαν καί νά κάμῃ τὴν Ἐκκλησίαν ἀνεξάρτητον οἰκονομικῶς. Πρὸς τὴν κατεύθυνσιν αὐτὴν ἵδρυσε τὴν ἑταιρείαν «Προγραμματισμοῦ καί Ἀναπτύξεως» ἀπὸ εἰδήμονας οἰκονομολόγους. Δυστυχῶς ὅμως ἡ ἐπαινετὴ ἐκείνη καί ἐξαιρετος προσπάθεια προσέκρουσε εἰς τὴν ἐμπάθειαν καί ἀντιπάθεια ὠρισμένων οὕτω στενοχωρηθεῖς ὑπέβαλε τὴν παραίτησιν καί ἔμεινε ἀνεκτέλεστον ἐκεῖνο τό ἀξιόλογον ἔργον.

Ἐτακτοποίησε τὴν μισθοδοσίαν τῶν Ἱερέων, οἵτινες ἐνετάχθησαν εἰς τὴν μισθολογικὴν κλίμακα τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων. Ἐπειτα ἀπὸ πολλοὺς κόπους καί ἀγῶνας κατώρθωσε νά πείσῃ τὴν Κυβέρνησιν ὥστε νά δεχθῇ τὴν πρότασιν καί νά περιέλθῃ ἡ Ἐκκλησιαστικὴ Ἐκπαίδευσις εἰς τὴν Ἐκκλησίαν.

Ἰδρυσε τό νοσοκομεῖον διὰ τοὺς Κληρικούς, τὴν ἀνωτέραν Θεολογικὴν Σχολὴν Ἱερατικῶν Σπουδῶν, τό Διορθόδοξον Κέντρον εἰς τὴν Ἱερ. Μονὴν Πεντέλης, τὴν βιβλιοθήκην τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, τὴν Χριστιανικὴν Ἀλληλεγγύην, τὰ Σπίτια Γαλήνης Χριστοῦ, εἰς τὰ ὁποῖα σιτίζονται καθημερινῶς οἱ ἄποροι γέροντες καί πολλὰ ἄλλα φιλανθρωπικά ἰδρύματα καί κοινωνικά ἔργα ἐπετέλεσε.

Πλούσιον εἶναι καὶ τό συγγραφικόν του ἔργον. Συνέγραψε πλεῖστα ὅσα ἐπιστημονικά καὶ ἄλλα ψυχωφελῇ διὰ τὸν λαόν βιβλία, καὶ ἐδημοσίευσε πολλάς ὁμιλίας, λόγους καὶ ἄρθρα ἐποικοδομητικά εἰς θρησκευτικά περιοδικά καὶ εἰς τὸν ἡμερήσιον Τύπον. Ἀντιπροσώπευσε τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος εἰς τὰ διάφορα Συνέδρια, ὡς τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν καὶ ἄλλων. Ἦτο δὲ γνώστης ξένων γλωσσῶν.

Διεκρίνετο διὰ τὴν ἀκράδαντον πίστιν του εἰς τὸν Χριστόν, τὴν εὐσέβειάν του, τὴν εὐγένειαν καὶ τοὺς καλοὺς του τρόπους, τὴν ταπείνωσιν καὶ ἀνεξικακίαν, τὴν ἀφιλοκέρδειαν καὶ τὴν ἀσκητικὴν του ζωὴν, τὴν ἐπιστημονικὴν του μόρφωσιν καὶ τὴν ἄοκνον ἐργατικότητά του. Εἶχε πολλά φυσικά καὶ ἐπίκτητα χαρίσματα. Ὁρισμένοι τὸν κατηγορήσαν ὅτι ὑπέπεσεν εἰς μερικά λάθη. Βεβαίως ὡς ἄνθρωπος καὶ αὐτός δέν εἶχε τό ἀλάθητον. Μόνον ὁ Θεός εἶναι ἀλάθητος. Ὅμως καὶ τὰ ἐλάχιστα λάθη τοῦ Ἱερωνύμου ἦσαν διὰ τό καλόν τῆς Ἐκκλησίας. Ἱερώνυμον, μέ τόσα προσόντα, ἴσως θά ἀργήσῃ νά ἰδῇ ἡ Ἐκκλησία μας.

Ὁ Κύριος νά ἀναπαύσῃ τὴν ψυχὴν του μεταξύ τῶν Ἀγίων καὶ Δικαίων.